

ban. A legkisebb, nyolcéves Virágunk szalad, a többiek utána... Szép a fa, körülötte az ajándékok. Énekelünk, boldog karácsonyt kívánunk.

Végre leülök gyönyörködni. Mi ez? Előnt valami melegség. Nem csak belül, kívül is. Nem veszi észre senki, mindenki csomagol. Lesi, mit kapott, hogyan reagál a másik az ő ajándékára. Fölmegegyek a fürdőszobába: előntött a vér... Tudom, hogy nagy baj van. Lepényleválás. Ben-cénél (a negyedik gyermekemnél) már volt részleges, tudom, mi a következmény. Próbálok higgadtan gondolkodni. Tisztában vagyok vele, hogy az életünk forog kockán, nem sok időm van. Letusolok, felöltözöm, a legszükségesebbeket összepakolom, és szólok Zolinak, hogy be kell mennünk a kórházba. Rám néz, nem szól semmit, megsimogat, és indul az autóért. A gyerekeket megnyugtatom, hogy nincs semmi baj, de be kell mennem, hogy megvizsgáljanak, mert a baba nem érzi jól magát. Apa mindjárt jön haza, és én is. Azért szorosan megöleljük egymást egyenként, de igyekszem kerülni a pánikot. Juditnak pár szóval elmondom, mi a helyzet, de nyugtatom a többieket is. Jó, hogy itt vannak, legalább Zoli is nyugodtabban marad mellettem, amíg kell.

Elindulunk. Nagy pelyhekben esik a hó. Gyönyörű. Kati és Karcsi – a szembeszomszédok – söprik a havat a házuk előtt. Jól megnézem őket, integetek... az utcának is. Ki tudja, látom-e még. Nem félek, csak a kicsi miatt vagyok aggódó. Simogatom, nyugtatom. Bocsánatot kérek tőle, hogy nem figyeltem rá jobban.

Beérünk a kórházba. Szerencsére két kilométer csupán, és az első emelet a szülészet. Nem telik el negyed óra az indulás óta, és már vizsgál is az ügyeletes szülésznő.

Látom, hogy ideges lesz. Hívja az orvost. Nem ismerem. Persze, ünnepe van, ilyenkor gyakran van „idegenlégiós”. Ő is megvizsgál. Érezhetően nő a feszültség, az orvos pattog a nővérrel, mindenki kapkod. Aláíratnak velem két nyomtatványt. Az orvos magyarul. Láthatóan megnyugtatja, hogy együttműködőnek talál. Nagyon szomjas vagyok. Eszembe jut, hogy nem ittam egész délután. Még a borom is ott maradt a vacsoraasztalon, annyira koncentráltam arra, hogy minden rendben legyen. Megkérdezem reménykedve, de meg sem lep a válasz: műtét lesz, nem ihatok egy kortyot sem. A tudattól még gyötrőbb a szomjúság.

Betolnak a műtőbe. Közben már az anesztes is megérkezett. Bemutatkozik. Nagyon kedves, elmondja, hogy mi fog történni. Beadja a gerincembe az érzéstelenítőt. Nagyon fáj. Közben mesél, próbálja elterelni a figyelmemet. Az ágyam végénél már nagy a nyüzsgés. Megérkezett a készenlétes orvos is. Még nem hat az érzéstelenítő, mert érzem, amikor felnyitják a hasamat. „Úristen, nagyon vérzik!” – hallom, de egyre távolodik a hangzavar, a ketyegés és csipogás... minden. Már nem vagyok szomjas, nem fáj a hasam, átjár valami édes érzés... Átélem, ahogy izgulnak értem ott a műtőasztalnál. Szinte látom a gondolataikat. Bennük vagyok. Egyek vagyunk! Segíteni akar mindenki. „Nem találom a gyereket!” – mondja rémülten az ügyeletes orvos. „Nincs pulzusa! – Kapjátok ki belőle a gyereket, majd mi visszahozzuk!”, szól a fejemenél az anesztes.

Szeretném megnyugtatni őket, hogy minden rendben, ne aggódjanak, jól vagyok, sőt már azt is tudom, a babával is rendben lesz minden. Megszűnik a tér és az idő, mert miközben ezek történnek, egyidőben beszélgetek Valakivel, aki azt

válaszolja a ki nem mondott kérdésemre, hogy ne féljek, a kisfiammal nem történhet semmi baj. Vigyáznak rá, mert küldetéssel jön. Boldog vagyok. Átjár a tudat, hogy a világon minden EGY, és semminek nincs értelme ezen az EGYségen kívül. Össze vagyunk kötve a lelki köldökzsinórral, egymásra vagyunk utalva, mint a labirintusban a turisták. Jól érzem magam, nem vágyom vissza. Amikor felébredek a műtőasztalon, hirtelen fájni kezdek. A csecsemős nővér be akarja hozni a kisfiamat, hogy megnézhessem, de rákiabálnak, hogy menjen ki, mert nincs rajta sapka. Fáj, ahogy beszélnek vele. Nem azt sajnáltam a legjobban, hogy nem láthatom, érinthetem a kisfiamat, hanem hogy valaki jót akar, és durván leállítják. Elillan a harmónia, amiből jöttem pár perce.

Kitoltak a folyosóra, ahol Zoli izgulta végig ezt az órát. Nagyon meg volt hatódva. Ő látta Balázst, amikor kihozták a műtőből. Azt mondta, nagyon szép, erős baba. Inkubátorba tették, és a koraszülöttmentőt várták Veszprémből, mert éretlen volt a tüdeje, lélegeztetni kell. Nem ijedtem meg, hoztam magammal a bizonyosságot, hogy nem lesz semmi baja. Azért jó lett volna látni! Megölelni. Ismerkedni. Olyan gyorsan történt minden. Elköszöntem Zolitól, hiszen izgulva várták otthon a gyerekek és a fogadott nagyszülők. Megvárta még, amíg Balázst elvitte a mentő, aztán bejött elköszönni reggelig. Volt min elgondolkoznom az őrzőben. Életem legvalóságosabb szentestéjét éltem át együtt Máriával és a Kisjézussal, betekintést nyerve a Szentek Szentjébe... KÖSZÖNÖM.

Kollár Gabriella

2017. december 12.

Éljünk Krisztus békéjében!

Karácsony van. Az emberek megvásárolják ennivalójukat, és hazamennek, hogy néhány napot zavartalan nyugalomban töltsenek. Az újságírók papírt vesznek elő, és megírják a karácsonyi melléklet fenyőágakkal díszített oldalai számára szánt cikküket. Jólétről, biztonságról, nemzeti egységről, a politikai feszültség enyhülésének kilátásairól elmélkednek. A frontokon harcolók egy-két napra meg-egyeznek abban, hogy nem ők

egymást. A hívők kart-karba öltve éjféle misére sietnek, s a templom fényárjában boldogan ünneplik azt, Aki békét, váltáságot hozott az embernek. Elfelejtik a szürke munkanapokat, és gondtalanul örülnek a Kisdednek. A nem-hívó is halat és bort vásárol, a feleség anyjától tanult szentestei ételeket főz. Mozi- vagy színházprogramot terveznek, szülőkhöz, testvérekhez utaznak. A rokon nélküliek a rádióműsört bön-gészlik, és házikabátba bújnak, a

mozgékonyabbak asztalt foglalnak valamelyik étteremben. Mindjárt itt van az év vége. Az ember elégedetten állapítja meg, hogy mit végzett az év során, mit szerzett anyagiakban, szellemiekben.

Krisztus megszületett. Ezért van Karácsony. Krisztus békét hozott a Földre, ezért ilyenkor pihenünk, eszünk, szórakozunk, barátokozunk, nem foglalkozunk sem termeléssel, sem üzlettel, sem tudományos munkával, sem verekedéssel. Ezekből a

külső jelekből ítélve, a Béke ünnepeinek formáiból kiindulva, a békére az alábbi meghatározásokat gyűjthetnénk össze: A béke édes semmittevés a verekedésnek közmegegyezéssel történő felfüggesztése révén előállott helyzetben. A béke társadalmi, családi, egyéni nyugalom. A béke a fizikum és a pszichikum kellemes jóérzése.

Hagyjuk el derék polgárainkat, akik az elmondott módon ünneplik a Karácsonyt, és képzeljük oda magunkat egy ködös, borongós angliai országútra. Kérdezzük meg a menetelő idős gentlemant, aki sálját nyakára kőre tekerve, kabátját szorosan összehúzva lépeget a nyirkos, decemberi időben. „Uram! Ön komoly, megállapodott ember. Miért nem ül otthon a karosszékében, miért nem hallgatja a fahasábok ropogását? Miért mászkál kinn ebben a kellemetlen időben? Jól meg akar hűlni? És egyáltalán: Mit szól ehhez a felesége és a gyerekei?” Vagy szólítsuk meg a nagy söreányú fiatalembert, aki plakátot cipel magával. „Barátom! Miért nem tölti ezt a kellemetlen időt magához való fiúk és lányok, meg egy jó lemezjátós társaságában?” Nem tudom, mi lenne a válasz. Valószínűleg arról beszélnének, hogy amikor Krisztus békét akart hozni, akkor ő is ott hagyta a Szentháromság összkomfortos életét, és mindenféle sötét alakokkal kezdett járkálni azért, hogy ezzel a pár éves meneteléssel megnyerni igyekezzék a közvéleményt egy program megvalósítására.

Ez az egyetlen példa is mutatja, hogy különféle fogalmak élnek a békéről. Az egyik nyugton akar lenni, a másik szórakozni akar, a harmadik az országúton köt ki. Mivel nem lehet mindenről beszélni, egy oldalt választok csak ki. Elmondom, mit jelent nekem Krisztus békéje az év bármelyik napján.

Egy ember vagyok, aki a többi között él. Ők kapcsolatban vannak velem, én övelük. A kapcsolatok sokfélék: munkáltató – munkavállaló, munkatárs – munkatárs, családtag – többi családtag, rokon – többi rokon, ismerős – ismerősök, barát – többi barát... Hopp! Mit kell most írni folytatásnak? Stilisztikailag: ellenség – többi ellenség. Azaz vannak ellenségeim, ezek nem szeretnek engem, és a maguk szükségletei és lehetőségei szerint ártnak nekem. Én, a magam módján, önvédelemről indítva, becsületes módon ellenaknákat mélyíték velük szemben. Ez e szópár tartalmi magyarázata.

Ezt a szópárt kell leírnom, pontosabban megélnem?

Nem! Krisztus a béke csinálótól a „barát – ellenségek” szópárt várja el. Furcsa, heterogén párosítás. De csak ez az egyetlen párosítás teszi lehetővé, hogy az ilyen sémákból „barát – barátok” típus válhassék abban az esetben, ha a pár első tagja nagyon tudja sugározni a szeretetet, és ez áthatja a pár második tagját. Ha ez mégsem történnék meg, akkor sincs nagy baj, mert az első tag elviseli a második tagban szereplők kitolásait, nincs harc, mert az egyik fél nem ad okot az ütközetre.

Mi tehát a béke? Külső vonatkozásokban a fizikai és az adminisztratív erő nem-alkalmazása. Kellemes érzés ez? Problémamentes? Nincsenek benne válságok, depressziós szakaszok? Első közelítésben azt a gyereket kellene megkérdezni, akinek az apja bottal veri a fenekét.

Belül vagyok most, önmagamban. Különféle ismereteket szereztem, különféle dolgokat valósítottam meg. Úgy gondolom, hogy Isten Országához tartozom, dolgozom érte, eredményeim vannak. Ebből eredően tehát békében élek önmagammal. Jaj, nem! Százszor nem! Borzalmas mennyiségű hanyagság, mulasztás ölik fél első vizsgálatra is. Jó, Isten megbocsátotta ezeket, mit izgulok akkor? Maximalistább vagyok nála? Lehet, hogy így van, de sokkal inkább az a helyzet, hogy gondban vagyok a jövő miatt. Hogyan éljem jobban a következő napot, ha ma is gyatra az eredmény? Ha a tegnapi szememmel nézve a mai napot, el kell marasztalnom magamat? Ha kialakult tudatom kalapácsával hiába verem azt a sziklát, aminek Én a neve, nem faragható úgy, ahogy kellene. Veritékezve és teljes erőbedobással vettem rá magam a legjobb pillanataimban erre a tehetetlen, ormótlan tuskóra, erővel, erőszakkal megyek neki, hogy kialakuljon, engedjen. Itt harc van, amíg az ember becsületes. Itt a béke azt jelentené: megállás, nem fejlődés, befejeződés, korlátot ismerés, s ezért kopás.

Az ember szembesülése lelkiismeretével szükségképpen negatív, ezért az elégedetlenség, ezért a küzdelem a cselekedetek értékének és a lelkiismeret követelésének egyre szorosabbra zárásáért. Ez progresszív folyamat lenne, ha statikusan néznénk az embert. Holnap azonban más lesz a követelmény, mert a fejlődő lelkiismeret előrébb jár. Nem elégíthetem ki a ma cselekedeteivel az előre törekvő holnap tuda-

tot. Holnapra új tartalékokat kell találnom, holnapra új kalapácsot kell szereznem, és nagyobb erővel kell nekiesnem önmagamnak ezzel az élesebb szerszámmal.

Ez tehát a béke? A belső béke, amiről azt gondolja az ember, hogy a világ kavargásában az egyetlen sziget, ahová menekülhet? Jó kis hely, úgy látszik, vulkánon kötöttünk ki. Valóban, nincs béke bennem, a szó nyugalmat jelentő értelmében. De akkor hol a béke? Valami mozzanat, ami relatív nyugalmat ad az embernek. Semmi, semmi ilyen nincs?

Bizonyos értelemben valóban nincs. Két mozzanatot azonban találhatunk. Az egyik: nyugodt vagyok abban a tekintetben, hogy amíg kifelé nem, csupán befelé alkalmazom az erő fegyverét, addig hasonló vagyok Krisztushoz. Amíg vállalom a magasabb szintre törekvést és az ezzel járó szenvedést, addig az ő életét élem. A másik: ennek a vállalásnak a fizikai megvalósulása. Ha a nap végén szembesítem magam a mai lelkiismeretemmel, ha elmarasztalom magam, de vállalom a holnapi mérce követelményét, akkor az elalvásig terjedő időben – 10, 20, 60 másodpercig – szó szerinti békében, testi és lelki nyugalomban vagyok. Ez az a perc, amely a jó lelkiismeretű ember számára adatik a földi hétköznapokon.

Ebből már következik, hogy az értelem síkján kifelé, az emberek felé irányulva, kettős magatartást kell érvényesítenem. Nincs erőalkalmazás, ha ebből az illetőnek fizikai vagy adminisztratív kára származnék, de teljes az erőbevetés mindazon törekvések szolgálatában, amelyek Isten Országára felé közelítik, vagy abban elősegítik őt. E kettős tevékenységgel járó közérzet az eddig elmondott kétfajta magatartás eredőjeként alakul ki.

Nincs békém mindaddig, amíg el nem jutunk Istenhez. E világ sötétjében haladunk. Éjszakai repülés ez. A fülkében műszereink pislálolnak, időnkint irányjelző állomásokhoz mérjük be magunkat. Utat helyesbítünk. Van itt pihenés, van itt nyugalom? Nincs. Tudatalatti ösztöneinkkel bízunk műszereinkben, bízunk azokban, akik távolról segítenek minket a jelzőállomásokon. A béke összes eleme csupán ennyi: bizalom.

A leszállásig, ezen kívül, nincs más. Csak kontroll és feszültség.

Merza József

1971. Karácsony